

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/13/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8219201242
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zoľáková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8219201242.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zoľákovvej a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Andreja Radomského, v spore žalobcu: E. L., X.. XX.XX.XXXX, L. H. XX/XX, XXX XX P., proti žalovaným: 1. Stavebný úrad Obce Hažlín, so sídlom Hlavná 200, 086 14 Hažlín, 2. Spoločný stavebný úrad obcí okresu Bardejov, so sídlom Richvald 179, 085 01 Bardejov, 3. Okresný úrad Prešov, Odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Námestie mieru 3, 080 01 Prešov, 4. Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky, IČO: 30 416 094, so sídlom Námestie Slobody 6, 811 06 Bratislava - Staré Mesto, o náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č. k. 2C/19/2019-287 z 23. septembra 2021 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Sporovým stranám nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu voči žalovaným v 1., 3. a 4. rade, zastavil konanie o nároku žalobcu voči žalovanému v 2. rade, nepriznal žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi, v zastavujúcej časti konania stranám voči žalovanému v 2. rade nepriznal náhradu trov konania, priznal žalovanému v 3. rade voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník a priznal žalovanému vo 4. rade voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. 2.1 Výrok odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou doručanou mu 20. júna 2019 domáhal voči žalovanému v 1. rade náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 7.000,- eur, voči žalovanému v 2. rade náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 4.000,- eur a voči žalovanému v 3. rade náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 3.000,- eur. Žalobca podaním doručeným súdu 2. marca 2020 navrhol, aby súd pripustil vstup ďalšieho subjektu na stranu žalovaného, a to Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky ako žalovaného vo 4. rade, voči ktorému sa v tomto podaní, ako aj v podaní z 10. marca 2021 domáhal náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur. Žalobca si uplatnil aj nárok na náhradu trov konania. 2.2 Žalobca žalobu odôvodnil tým, že na základe odvolania proti rozhodnutiu č. 181/2010 z 28. marca 2010 vtedajší Krajský úrad Prešov rozhodnutím č. 2011-443/1736/SP-BJ z 21. júna 2011 zrušil rozhodnutie č. 181/2010 z 28. marca 2010 a uložil stavebnému úradu, aby stavebník v dodatočnom konaní o povolenie stavby plotu predložil v zmysle zákona stavebnému úradu úradne overený geometrický plán porealizačného zamerania stavby plotu. Odvolací orgán upozornil prvostupňový správny orgán na použitie ustanovenia § 88a ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a

stavebnom poriadku (stavebný zákon) (ďalej len „stavebný zákon“), v zmysle ktorého, ak vlastník stavby, pri ktorej sa preukáže, že jej dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami, v priebehu konania nepreukáže, že je vlastníkom pozemku zastavaného nepovolenou stavbou alebo jeho časti, alebo že má k tomuto pozemku iné právo (§ 58 ods. 2) a vlastník zastavaného pozemku alebo jeho časti s dodatočným povolením nesúhlasí, stavebný úrad odkáže vlastníka pozemku na súd a konanie preruší (§ 137). V tomto dôsledku stavebný úrad opäť začal konanie. Predložený geometrický plán č. 37117769-23/2013 z 18. septembra 2013 nebol úradne overený, čo sa podľa neho rovná tomu, ako keby stavebník nepredložil žiaden dôkaz. Stavebný úrad 11. októbra 2013 rozhodol a v tomto rozhodnutí upozornil na vyššie citované ustanovenie § 88a ods. 3 stavebného zákona. Stavebný úrad ho 15. januára 2014 opäť odkázal na súd a správne konanie prerušil, čo považuje za nesprávny úradný postup, pretože podľa neho mal stavebný úrad začať konanie o nariadenie odstránenia stavby plota. Napriek tomu žalovaní v 2. a 3. rade tento nezákonný stav nezmenili. Má za to, že stavebný úrad mal postupovať podľa § 88a ods. 5, ods. 6 stavebného zákona. Stavebník mu stavbou plota odobral pozemok o rozmeroch 81 cm na šírku a 25 cm na dĺžku, čím mu spôsobil škodu na majetku tým, že jeho majetok si prisvojil.

2.3 Žalovaný v 1. rade vo vyjadrení k žalobe uviedol, že žalobu v celom rozsahu neuznáva, pretože je založená na osobnom úsudku žalobcu. Žalobca nezdôvodnil, akým konaním mu mal spôsobiť škodu pri výkone verejnej správy ani nešpecifikoval škodu, ktorá mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom a nezdôvodnil výšku škody. Na základe uvedených skutočností žalovaný v 1. rade navrhol, aby súd žalobu zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov konania.

2.4 Žalovaný v 2. rade vo vyjadrení k žalobe uviedol, že žalobu v celom rozsahu neuznáva, pričom žalobca nesprávne označil stranu sporu, ktorou je štát, za ktorý v danom prípade koná žalovaný vo 4. rade. Stotožňuje sa so staviskom žalovaného vo 4. rade prezentovaným v liste č. 05987/2019/SV/29232 z 8. apríla 2019, že žiadosť žalobcu neobsahuje tvrdenia, na základe ktorých by bolo možné konštatovať, že boli splnené podmienky pre uplatnenie nároku na náhradu škody, a preto nárok žalobcu nebol uznaný.

2.5 Žalovaný v 3. rade vo vyjadrení k žalobe uviedol, že jeho právny predchodca Krajský stavebný úrad v Prešove rozhodnutím, č. 2011-443/1736/SP-BJ z 21. júna 2011 zrušil rozhodnutie žalovaného v 1. rade č. 181/2010/Fá/357-04 z 28. marca 2010 a vec vrátil správne orgánu na nové prejednanie a rozhodnutie. Týmto rozhodnutím stavebný úrad dodatočne povolil stavbu „časť oplatenia betónovej podmurvky a oporného múru“ na pozemku - parcela KN č. XXXX/X a KN č. XXXX/X, k. ú. Hažlín pre stavebníka H. E.. Žalobca 10. februára 2014 podal odvolanie voči rozhodnutiu stavebného úradu č. 181/2010/Fá/357-08 z 15 januára 2014, ktorým bolo konanie o dodatočnom povolení stavby - oplatenia a betónovej podmurvky prerušené a žalobca bol odkázaný na súd. Na základe toho žalobcovi listom č. OU-PO-OVBP2-2014/598/2311/ŠSS-Ka z 24. februára 2014 oznámil, že rozhodnutie o prerušení konania je procesným rozhodnutím, ktoré nepodlieha prieskumu v zmysle ustanovenia § 65 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) (ďalej len „správny poriadok“), a preto podnet odložil. Konanie na prvostupňovom správnom orgáne nie je doposiaľ skončené meritórnym rozhodnutím vo veci a on ako odvolací orgán nemá oprávnenie do takéhoto konania vstupovať. Žalobca nepreukázal, aby nejakým spôsobom bolo postupom správneho orgánu zasiahnuté do jeho osobnej sféry. Keďže žaloba je nedôvodná a tvrdenia žalobcu sú účelové, navrhuje žalobu zamietnuť.

2.6 Žalobca na vyjadrenia žalovaných reagoval podaniami, v ktorých poprel ich tvrdenia a trval na tom, že žaloba aj výška nemajetkovej ujmy za spôsobenú škodu a poškodzovanie jeho práv v stavebnom konaní č. 181/2010 sú dôvodné. Žalovaný v 1. rade nemal záujem odstrániť tento protiprávny stav, ale robil všetko pre porušovanie zákona. Stavebník neodstránil čiernu stavbu a odobral mu minimálne 22 m² z dvora. Bol neustále diskriminovaný za účelom zabráneniu spravodlivosti a bola zneužitá právomoc. Bolo povinnosťou žalovaného v 3. rade zrušiť rozhodnutie a vrátiť vec na nové prejednanie, a to z dôvodu rýchlosti a hospodárnosti, lebo v roku 2014 už prebiehalo konanie štyri roky. Aj voči žalovanému v 3. rade je žaloba dôvodná, keďže podľa neho aj on nesie zodpovednosť. Popiera jeho argumentáciu o nepreukázaní vzniku škody v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného v 3. rade.

2.7 Žalovaný v 1. rade doručil súdu ako prílohu podania zmluvu o zriadení Spoločnej úradovne obcí okresu Bardejov, ktorá zabezpečuje výkon prenesených kompetencií štátu na obce pre účastníkov zmluvy, pričom jednou z činností, ktoré úradovňa plnila, bolo aj zabezpečenie úloh v stavebnom konaní.

2.8 Súd prvej inštancie uznesením, č. k. 2C/19/2019-223 z 30. októbra 2020 pripustil, aby do konania na stranu žalovaného ako ďalší subjekt pristúpilo Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky ako žalovaný vo 4. rade.

2.9 Žalovaný vo 4. rade vo vyjadrení k žalobe uviedol, že žiaden zo žalovaných nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom, ktorým má byť štát - Slovenská republika. Škoda nebola spôsobená právoplatným rozhodnutím zrušeným pre nezákonnosť, pretože v správnom konaní bolo zrušené len jedno rozhodnutie v riadnom odvolacom konaní a nikdy nenadobudlo právoplatnosť. Rovnako škoda

nebola spôsobená nesprávnym úradným postupom. Žalobca ako vlastník susednej nehnuteľnosti podal námietky voči umiestneniu stavby z dôvodu, že tá podľa neho zasahuje do jeho pozemku. Správny orgán konanie prerušil a žalobcu odkázal na súdne konanie. Keďže žalobca nepodal žalobu na súd, správny orgán si spravil úsudok sám a vo veci rozhodol o dodatočnom povolení stavby. Na odvolanie žalobcu Krajský stavebný úrad v Prešove rozhodnutie zrušil a vec vrátil prvostupňovému orgánu na nové konanie. Vzhľadom na to, že žalobca opätovne uplatnil námietku o tom, že oplotenie stavebníčky je posunuté do jeho pozemku, správny orgán konanie prerušil a znova žalobcu odkázal na podanie žaloby na súd. Otázka určenia priebehu hranice a otázka vlastníckeho práva svojou dôležitosťou presahuje stavebné konanie, a preto jediným možným riešením v danej veci bolo konanie prerušiť a žalobcu odkázať na súd. Podľa neho žalobca nepreukázal vznik škody ani nemajetkovej ujmy a tiež nepreukázal príčinnú súvislosť medzi nezákonným postupom (rozhodnutím) a vznikom škody.

2.10 Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného vo 4. rade v súvislosti s argumentom o nezákonnosti rozhodnutí poukázal na rozhodnutie stavebného úradu č. 181/2010 z 28. marca 2010, ktoré bolo zrušené rozhodnutím Krajského stavebného úradu v Prešove č. 2011-443/1736/SP-BJ z 21. júna 2011. Čo sa týka nesprávneho úradného postupu argumentoval aj tým, že stavebníčka nepredložila do konania úradne overený geometrický plán a nepreukázala vlastníctvo k pozemku, na ktorom postavila plot. Má za to, že stavebníčka postavila plot na jeho pozemku a tým mu spôsobila škodu. Trvá na tom, že preukázal dôvodnosť žaloby, ako aj nesprávny úradný postup a že stavebný úrad mal nariadiť odstránenie stavby. Tento stav už dlho pretrváva a aj napriek enormnej snahe nedocielil nápravu. Všetci žalovaní nesú zodpovednosť na tomto stave, a preto vyplatenie nemajetkovej ujmy bude preňho dostatočným zadosťučinením.

2.11 Na pojednávaní konanom 23. septembra 2021 súd pripustil zmenu žaloby vo vzťahu k žalovanému vo 4. rade, voči ktorému si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie 10.000,- eur titulom nemajetkovej ujmy.

2.12 Žalobca vo výpovedi na pojednávaní uviedol, že žalovaný je F., lebo on mu odobral z jeho fondušu. Je presvedčený, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu a žalobu považuje za dôvodnú. Škoda spočíva v tom, že mu vzali 1 m na šírku a 25 m na dĺžku z jeho pozemku. Na výzvu súdu na späťvzatie žaloby podľa § 138 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), ako aj na poučenie o možnosti poskytnutia právnej pomoci nereagoval. Dodal, že sa obrátil na všetky možné orgány, ale všetci ho odháňajú. Domnieva sa, že nie je možné, aby sa z jeho žaloby nedalo vyjsť, pretože všetko podstatné v nej uviedol. Škoda mu vznikla, pretože mu posunuli do jeho pozemku meter. Zástupca žalovaného v 1. rade je vo vzdialenejšom príbuzenskom pomere k stavebníčke. Cíti sa byť poškodený a traumatizovaný už jedenásť rokov. Zodpovednosť za ním tvrdenú škodu nesú žalovaní v 1., 2. a 4. rade. Požiadal, aby kataster overil geometrické plány. Žalovaní by mali dokázať, že plot je postavený na jeho pozemku, ale zatiaľ to nedokázali. Nemajetková ujma je preukázaná, pretože mu odobrali z pozemku a ohovárajú ho, že sa súdi. Žiadal žalobe vyhovieť v celom rozsahu.

2.13 Zástupca žalovaného v 1. rade na pojednávaní uviedol, že z ich strany nedošlo k žiadnemu nesprávnemu úradnému postupu a nebola preukázaná žiadna škoda. Z ich strany nedošlo k žiadnemu odňatiu pozemkov, nebolo vydané žiadne rozhodnutie, ktorým by bolo rozhodnuté o odňatí pozemku žalobcu. Podstata problému spočíva v tom, že bol spochybnený priebeh hranice medzi susednými pozemkami, pričom obe strany boli vyzvané, aby túto záležitosť riešili na kompetentnom orgáne, aby sa obrátili na súd. Ak by súd rozhodol, že plot je postavený na pozemku patriacom žalobcovi, došlo by k odstráneniu tohto oplotenia. Navrhuje, aby súd žalobu zamietol, náhradu trov konania nežiada.

2.14 Zástupkyňa žalovaného v 3. rade na pojednávaní uviedla, že žalobu považujú za nedôvodnú, pretože podľa jej názoru neboli splnené podmienky, ktorých splnenie sa vyžaduje pre úspešnosť žaloby v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci“). Nedošlo k zrušeniu žiadneho právoplatného rozhodnutia. Nárok žalobcu považuje voči nim za neopodstatnený a nedôvodný aj s poukazom na to, že žalobca si u žalovaného vo 4. rade uplatnil nárok len voči žalovaným v 1. a 2. rade. Žalobu považuje za predčasnú, pretože konanie o dodatočnom povolení stavby je prerušené, pričom toto konanie môže dopadnúť aj v prospech žalobcu. Stavebný úrad nie je kompetentný vytvoriť si vlastný úsudok o priebehu hranice. Navrhuje žalobu zamietnuť a priznať nárok na náhradu trov konania.

2.15 Zástupkyňa žalovaného vo 4. rade uviedla, že súhlasí s vyjadrením žalovaného v 3. rade, žalobu považuje za nedôvodnú, pretože nespĺňa predpoklady tak, ako ich definuje zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Nebol preukázaný žiaden nesprávny úradný postup ani príčinná súvislosť medzi týmto postupom a škodou. Rovnako nedošlo k zrušeniu žiadneho právoplatného rozhodnutia. Stavebný úrad nemá kompetenciu určovať, kto je vlastníkom, ktorého

pozemku, a preto stavebný úrad postupoval správne, ak účastníkov konania odkázal na súd. Navrhuje žalobu zamietnuť a priznať jej nárok na náhradu trov konania.

2.16 Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo zistenia, že stavebníčka H. E. 30. augusta 2010 požiadala o vydanie dodatočného stavebného povolenia na stavbu „časť oplotenia betónovej podmurovky a oporného múru“, na základe čoho stavebný úrad vydal dodatočné povolenie na žadanú stavbu na parcelách KN č. XXXX/X a č. XXXX/X v k. ú. Hažlín. Žalobca v tomto stavebnom konaní namietal, že stavebníčka si svojvoľne prisvojila jeho časť majetku, starý plot zbúrala a postavila nový plot, čím upravila priebeh hranice. Stavebný úrad preto vyzval stavebníčku na predloženie vytyčovacieho náčrtu hranice medzi pozemkami KN č. XXXX/X, č. XXXX/X a č. XXXX/X. Na žiadosť stavebníčky bol vyhotovený vytyčovací náčrt vypracovaný geodetom E. J. - GEO - PRAC. Stavebný úrad odkázal žalobcu na súdne konanie, na čo mu určil lehotu tri mesiace, čo žalobca nespĺnil, a preto si o veci urobil úsudok a sám rozhodol. Rozhodnutím Krajského stavebného úradu v Prešove č. 2011-443/1736/SP-BJ z 21. júna 2011 bolo zrušené rozhodnutie Obce Hažlín č. 181/2010/Fá/357/04 z 28. marca 2010 a vec bola vrátená správne orgánu na nové prejedanie a rozhodnutie. Odvolací orgán konštatoval, že nie je zrejmé, z akého dôvodu si správny orgán spravil sám úsudok o občianskoprávnej námietke žalobcu a o veci rozhodol na základe vytyčovacieho náčrtu vypracovaného geodetom E. J. - GEO - PRAC z 22. septembra 2010, ktorý Správa katastra Bardejov úradne neoverila. Upozornil prvostupňový správny orgán na § 88a ods. 3 stavebného zákona, že v okolnostiach takýchto prípadov sa konanie preruší až do právoplatného rozhodnutia súdu vo veci. Rozhodnutím žalovaného v 1. rade č. 181/2010/Fá/357-07 z 11. októbra 2013 bol žalobca vo veci občianskoprávnej námietky odkázaný na súd a konanie bolo prerušené s tým, že pokiaľ nebude v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia predložený stavebnému úradu dôkaz o podaní žaloby na súd, stavebný úrad bude podľa § 137 ods. 3 stavebného zákona v konaní pokračovať, urobí si úsudok o námietke sám a rozhodne o veci. Rozhodnutím žalovaného v 1. rade č. 181/2010/Fá/357-08 z 15. januára 2014 bol žalobca odkázaný na súd a konanie bolo prerušené až do právoplatného rozhodnutia súdu vo veci. Voči tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, na ktoré reagoval žalovaný v 3. rade oznámením č. OU-PO-OVBP2-2014/598/2311/ŠSS-Ka z 24. februára 2014, v ktorom s poukazom na ustanovenie § 29 ods. 3 správneho poriadku konštatoval, že proti rozhodnutiu o prerušení konania sa nemožno odvolať a že v danom prípade nemožno sa preskúmanie procesného rozhodnutia aplikovať ustanovenia správneho poriadku o preskúmaní rozhodnutia mimo odvolacieho konania podľa § 65 správneho poriadku. Na základe toho podnet žalobcu odložil. Žalovaný vo 4. rade listom č. 05987/2019/SV/29232 z 8. apríla 2019 poskytol žalobcovi odpoveď na jeho žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, v ktorej sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného v 1. rade č. 181/2010/Fá/357-08 z 15. januára 2014, vydania rozhodnutia o nariadení odstránenia stavby, tiež žiadal zaviazat' žalovaného v 1. rade k povinnosti vydať mu fotokópiu geometrického plánu č. 37117769-23/2013 z 18. septembra 2013 a kópiu vytyčovacieho náčrtu č. 37117769-41/2010 z 22. septembra 2010. V tejto súvislosti sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 7.000,- eur od žalovaného v 2. rade a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 4.000,- eur od žalovaného v 1. rade. Podstata žalobcovho problému spočívajúca v umiestnení plotu stavebníčkou na jeho pozemku a v spochybnení zamerania hraníc dotknutých pozemkov má v zmysle ustanovenia § 137 ods. 1 stavebného zákona jednoznačne občianskoprávny charakter. Ak teda stavebný úrad podľa § 137 ods. 2 stavebného zákona odkázal žalobcu na súd v súlade so zákonom a procesným rozhodnutím č. 181/2010/Fá/357-08 z 15. januára 2014 podľa § 29 správneho poriadku, konanie v predmetnej veci prerušil, nemožno v uvedenom postupe identifikovať nesprávny úradný postup. Správny poriadok umožňuje, aby správny orgán prerušil konanie vždy, keď sa v konaní vyskytne prekážka, v dôsledku ktorej určitý čas nemožno v konaní pokračovať; v danom prípade sa jednalo o prerušenie konania v dôsledku doriešenia predbežnej otázky vo veci presného určenia priebehu hraníc dotknutých pozemkov. Namietané oznámenie okresného úradu č. OU-PO-OVBP2-2014/598/2311/ŠSS-Ka z 24. februára 2014, ktorým bolo žalobcovi oznámené, že proti procesnému rozhodnutiu o prerušení konania sa podľa § 29 ods. 3 správneho poriadku nemožno odvolať a preskúmanie procesného rozhodnutia mimo odvolania neumožňuje zákon, bolo vydané plne v súlade so zákonom. Nemajetková ujma je ujmom v osobnej sfére poškodeného a náprava nesleduje cieľ poskytnúť poškodenému peňažné zadost'učinenie, ale predstavuje skôr určité spravodlivé zmiernenie následkov vzniknutej ujmy. Žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, akým spôsobom utrpela jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod.. Žalobca v žiadosti určil výšku nemajetkovej ujmy bez toho, aby k uplatňovanému nároku doložil doklady, ktorými by mohol existenciu nemajetkovej ujmy hodnoverne preukázať. Keďže žiadosť žalobcu neobsahuje skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné konštatovať, že boli splnené základné podmienky pre uplatnenie nároku na náhradu škody, nárok žalobcu v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci neuznal.

Žalovaný vo 4. rade listom č. 05987/2019/SV/39656 z 28. mája 2019 reagoval na doplnenie žiadosti žalobcu o prerokovanie nároku na náhradu škody v súvislosti s nesprávnym úradným postupom žalovaného v 1. rade pri vydaní rozhodnutia č. 181/2010/Fá/357-08 z 15. januára 2014, ako aj postupom žalovaného v 2. rade. V tomto liste konštatoval, že nárok na náhradu škody, ktorý žalobca uplatnil žiadosťou doručenou mu 2. novembra 2018 predbežne prerokoval, pričom ho upozornil, že o výsledku predbežného prerokovania bol informovaný listom č. 05987/2019/SV/29232 z 8. apríla 2019. Taktiež zrozumiteľne a jasne pomenoval dôvody, pre ktoré nemohol nárok žalobcu na náhradu škody uspokojiť. Poukázal na to, že neboli splnené základné podmienky pre uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

2.17 V nadväznosti na to súd prvej inštancie konštatoval, že subjektom zodpovednostného vzťahu, ktorý vzniká na základe spôsobenia škody nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom je povinný subjekt štát - Slovenská republika. Štát ako zodpovednostný subjekt nezodpovedá za seba, ale za subjekt, ktorý škodu spôsobil. Pretože štát zodpovedá za tieto orgány, oni samé nie subjektmi zodpovednostného vzťahu.

2.18 Vychádzajúc z uvedeného a z ustanovenia § 3 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov súd dospel k záveru, že žalovaní v 1. a 3. rade ako orgány vykonávajúce štátnu správu na úsekoch územného plánovania, stavebného poriadku a bývania, nie sú v danej veci pasívne vecne legitimované, pretože nie sú nositeľmi subjektívnej povinnosti. Táto v zmysle vyššie citovaného ustanovenia jednoznačne svedčí štátu - Slovenskej republike, za ktorú v okolnostiach daného prípadu podľa § 4 ods. 1 písm. d) zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, koná žalovaný vo 4. rade. Z tohto dôvodu súd žalobu voči žalovaným v 1. a 3. rade pre nedostatok pasívnej vecnej legitimácie zamietol.

2.19 Pokiaľ ide o žalovaného v 2. rade, ten nedisponuje samostatnou procesnou subjektivitou, vznikol na základe zmluvy uzatvorenej 13. januára 2003, pričom jednou z účastníkov tohto zmluvného vzťahu bola aj obec Hažlín. Keďže podľa § 20a ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení (ďalej len „zákon o obecnom zriadení“) predmetom zmluvy nemôže byť vznik právnickej osoby, ide o neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, a preto súd konanie o nároku žalobcu voči žalovanému v 2. rade, ktorý nedisponuje samostatnou procesnou subjektivitou v súlade s ustanoveniami § 161 ods. 2, § 61 a § 62 CSP zastavil.

2.20 Súd prvej inštancie mal za to, že pasívna vecná legitimácia svedčí v danej veci len štátu, za ktorý koná žalovaný vo 4. rade. Aj keď žalobca nesprávne označil zodpovednostný subjekt tým, že explicitne neuviedol, že žaloba smeruje voči štátu, v mene ktorého koná žalovaný vo 4. rade, bolo súdu mimo rozumných pochybností jednoznačne zjavné, že žaloba smeruje práve voči tomuto subjektu.

2.21 Problém žalobcu, s ktorým sa v súvislosti s nárokom na náhradu škody obrátil v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov na žalovaného vo 4. rade spočíval v jeho nespokojnosti so stavom jeho veci. Namietal postup orgánov konajúcich na úseku stavebného poriadku, a to v súvislosti s postavením oplotenia svojej susedy, ktorá mu podľa jeho vyjadrení zasiahla do jeho pozemku. Žalobca žiadal, aby bolo nariadené odstránenie stavby. Je nepochybné, že žalovaný vo 4. rade nárok žalobcu riadne prejednal a o výsledku ho informoval listami z 8. apríla 2019 a 28. mája 2019. Žalovaný vo 4. rade žalobcovi dostatočne ozrejmil, že postup, ktorý správne orgány, ako aj žalovaný v 1. rade zvolili, je súladný so zákonom. Žalovaný v 1. rade na základe námietky žalobcu, ktorou namietal zasiahnutie oplotenia susedy do jeho pozemku, konanie prerušil a dokázal ho s predmetom námietky na súd, keďže išlo o posúdenie právnej otázky dotýkajúcej sa vlastníckych práv žalobcu a stavebníčky, o ktorých je povolaný rozhodnúť jedine súd. Preto žalovaný vo 4. rade uzavrel, že nemôže ísť o nesprávny úradný postup a v danej veci sa nejedná ani o právoplatné rozhodnutie, ktoré by bolo zrušené, pretože rozhodnutie žalovaného č. 181/2010/Fá/357/04 z 28. marca 2010 bolo zrušené v rámci riadneho odvolacieho konania. Z týchto dôvodov žalovaný vo 4. rade konštatoval nesplnenie predpokladov pre úspešnosť uplatnenia nároku na náhradu škody podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

2.22 Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním dostatočne preukázané, že žalobca v spore nepreukázal vznik škody. Ak žalobca tvrdil, že táto mu mala vzniknúť tým, že bolo zasiahnuté do jeho vlastníctva postavením oplotenia susedou, takáto škoda nie je v príčinnej súvislosti s postupom orgánov na úseku stavebného poriadku. Totiž ani jeden z orgánov nerozhodol o odňatí pozemku žalobcu alebo o povolení tretej osobe postaviť oplotenie na pozemku žalobcu. Konanie je prerušené a žalobca bol v tejto otázke, komu patrí sporná časť pozemku, odkázaný na súd. Súd mal tiež preukázané, že žalobca nezdôvodnil výšku škody, ktorú nazýva nemajetkovou ujmom. Súčasne neuniesol dôkazné bremeno a bremeno tvrdenia pokiaľ ide o zásah do jeho osobnostných práv, pričom výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v

ktorom žije a pracuje, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Žiaden z požadovaných predpokladov žalobca netvrdil a nepreukázal. Žalobca na pojednávaní uviedol, že ho ohovárajú, že sa súdi, avšak žiaden dôkaz o tom nepredložil a žiadne dokazovanie v tomto smere nenavrhol. Žalobca tiež uviedol, že konanie trvá dlho. Tu súd pripomína, že stavebné konanie je rozhodnutím žalovaného v 1. rade z 15. januára 2014 prerušené z dôvodu, aby žalobca uplatnil žalobu na súde. Prítom aj žalovaný v 1. rade na pojednávaní uviedol, že ak by súd rozhodol, že oplotenie stavebníčky sa nachádza na pozemku žalobcu, rozhodlo by sa o odstránení stavby. Právoplatné rozhodnutie súdu v danom prípade však žalobca nepreukázal. Rovnako žalobca nepreukázal rozsah (výšku) uplatneného nároku.

2.23 Súd žalobu v tejto časti ako nedôvodnú zamietol, keďže žalobca v konaní dostatočne netvrdil a nepreukázal zodpovednosť žalovaného vo 4. rade za ním tvrdený zásah, nepreukázal základné predpoklady pre úspešnosť tohto druhu žaloby a nepreukázal ani výšku požadovaného nároku.

2.24 Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. d), § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 1 ods. 1, § 20a ods. 1, ods. 3 zákona o obecnom zriadení, § 2 písm. e) zákona č. 416/2001 Z.z. o prechode niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obce a na vyššie územné celky, § 117 ods. 1, ods. 2 stavebného zákona, § 1 ods. 1 zákona č. 608/2003 Z.z. o štátnej správe pre územné plánovanie, stavebný poriadok a bývanie a o zmene a doplnení zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov.

2.25 O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP a § 256 ods. 1 CSP. Úspešnému žalovanému v 1. rade, ktorý si nárok na náhradu trov konania neuplatnil, nárok na náhradu trov konania nepriznal. Úspešným žalovaným v 3. a 4. rade súd priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Čo sa týka náhrady trov konania žalovanému v 2. rade, súd mal za to, že zastavenie konania v tejto časti zavinil žalobca, a preto žalovaný v 2. rade by mal voči nemu nárok na náhradu trov konania, avšak vzhľadom na to, že nedisponuje procesnou subjektivitou, rozhodol tak, že stranám náhradu trov konania v tejto časti nepriznal. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti rozsudku v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Tvrdil, že opakovane upozorňoval, že došlo k nesprávnemu právnomu zhodnoteniu veci, nakoľko stavebníčka nespĺnila v dodatočnom stavebnom konaní svoju povinnosť, ktorá jej bola uložená rozhodnutím bývalého Krajského úradu Prešov z 21. júna 2011 a nepreložila úradne overený geometrický plán č. 371117769-23/2013 z 18. septembra 2013. A práve postup stavebného úradu Hažlín, ktorý podľa neho mohol rozhodnúť až po predložení úradne overeného geometrického plánu stavebníčkou možno kvalifikovať ako nesprávny úradný postup, ktorý bol aj dôvodom na podanie tejto žaloby. Vzhľadom na to, že stavebníčka nepredložila žalovanému v 1. rade úradne overený geometrický plán, žalovaný v 1. rade mal uplatniť postup potrebný na odstránenie čiernej stavby. Avšak tá istá zákonná sudkyňa v konaní vedenom pod sp. zn. 2C/21/2019 nezobrala do úvahy, ani to, že stavebníčka nepredložila stavebnému úradu úradne overený geometrický plán, ani to, že stavebníčka si pri stavbe plotu prisvojila časť jeho pozemku o rozmeroch 81 x 25 cm, hoci znalec určil, že plot sa nenachádza na hranici pozemkov. Zákonná sudkyňa si tým, že nepripustila vypracovanie znaleckého posudku, ktorým by bolo určené, že plot sa nenachádza na hranici pozemkov, vytvorila priestor na špekulácie a na zmarenie spravodlivosti. Zároveň mal za to, že zaujaté a nedôvodné zhodnocovanie dôkazov na strane stavebníčky zapríčinilo rodinkárstvo, konkrétne skutočnosť, že štatutár obce je blízka rodina stavebníčky. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, doplnenie dokazovania na zistenie riadneho skutkového stavu veci zhodnotením technickej správy vypracovanej znalcom, prípadne jeho vypočítaním, či vytyčenia lomových bodov vedených v KN k jeho parcelám a až po tomto doplnení je možné opäť vo veci rozhodnúť.

4. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný v 3. rade, ktorý uviedol, že nemá žiadne námietky proti odvolaním napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie a plne sa stotožňuje s jeho výrokom aj s jeho odôvodnením. Na základe toho žalovaný v 3. rade navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil.

5. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný vo 4. rade, ktorý uviedol, že okolnosť, že stavebný úrad odkázal žalobcu na súd ohľadom preukázania vlastníckeho práva, je v súlade so zákonom. Správne orgány v rámci konania o dodatočnom povolení stavby plotu dospeli k názoru, že na základe

dostupných dôkazov nedokázu jednoznačne určiť, kto je vlastníkom pozemku, na ktorom stojí plot a odkázali žalobcu na súd. Stavebný úrad, okresný úrad ani ministerstvo neodňali žalobcovi vlastnícke právo k jeho pozemku. Správne orgány ani nemajú právomoc rozhodovať v sporných prípadoch, kto je majiteľom pozemku. Rozhodnutie o odstránení plota alebo vydanie dodatočného stavebného povolenia bude závisieť od rozhodnutia súdu, ktorý by mal rozhodnúť, kto je vlastníkom pozemku, na ktorom je postavený plot. Žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup ani existenciu nezákonného rozhodnutia. Stavebný úrad postupoval správne, keď žalobcu odkázal na súd. Žalobca sa výslovne domáha náhrady škody podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ale vždy zaznie požiadavka, aby mu bol vydaný pozemok a aby stavebný úrad nariadil odstránenie plota. Žalobca neuviedol, v čom škoda spočíva a akým spôsobom bola vyčíslená a ohľadom výšky škody a jej vzťahu ku konaniu o dodatočnom stavebnom povolení nepredniesol žiadne tvrdenia ani nenavrhoval žiadne dôkazy, v dôsledku čoho je požadovaná náhrada škody nepreukázaná. Z dôvodu, že rozsudok je vecne správny, žalovaný vo 4. rade žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

6. K odvolaniu žalobca sa písomne vyjadril žalovaný v 1. rade, ktorý uviedol, že sa stotožňuje s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie.

7. K vyjadreniu žalovaného v 1. rade podal žalobca odvolaciu repliku, v ktorej uviedol, že starosta Obce Hažlín je zaujatý, lebo stavebníčka je dcéra jeho sesternice a manžel sesternice je bratranec jeho otca. Aj to spôsobilo, že „využil“, je možné, nie je vylúčené, že bol úmysel na Okresnom úrade Prešov cez H. už dopredu pripraviť zámer podľa ods. 3 § 88a, teda nielen podľa § 88a ods. 1, ale aj podľa posunutého ods. 3 stavebného zákona (citované podľa odvolania). Keďže dôkaz stavebníčkou predložený nebol, jednoznačne mal stavebný úrad postupovať podľa § 88a ods. 2. To, že starosta sa stotožňuje so súdom prvej inštancie a jeho rozhodnutím len potvrdzuje jeho zámer, kde túto vec chcel dotiahnuť. Preto nesie plnú zodpovednosť a nemajetková ujma je dôvodná.

8. K vyjadreniu žalovaného vo 4. rade podal žalobca odvolaciu repliku, v ktorej uviedol, že je až zarážajúce ako sa k celej veci postavila vybavujúca úradníčka, ktorá je jednoznačne na strane žalovaných v 1. a 2. rade, a to aj napriek existujúcemu skutkovému stavu, existencii dôkazov a stavebného zákona. Tým naňho vyprodukovala ďalší bič a ďalšiu šikanu a to považuje za skutočne neprijateľný spôsob konania pracovníka žalovaného vo 4. rade. Táto pracovníčka však zabudla, že povinnosť dokázať, kde vlastne stojí postavený plot, mala stavebníčka, ktorá túto svoju povinnosť nespĺnila. Toto nie je možné pracovníčke žalovaného vo 4. rade v žiadnom prípade tolerovať.

9. K vyjadreniu žalovaného v 3. rade podal žalobca odvolaciu repliku, v ktorej uviedol, že konajúci pracovníci žalovaného v 3. rade (vybavuje O.S.) a hlavne podpísaná vedúca odboru výstavby, ktorá skutočne nemá žiadnu hanbu (mala by z dokladov vedieť pravdu) zapríčinila celý tento stav a jeho terajšie súdenie sa v tejto veci. Konania vedené neskôr pod sp. zn. 2C/21/2019 a sp. zn. 2C/19/2019 boli pôvodne spojené a sudkyňa ich vedome odpojila a zameranie oddelila, keď vo veci vedenej pod sp. zn. 2C/21/2019 o určenie hranice vytýčením lomových bodov podľa stavu katastra zamietla 11. augusta 2021, čím mu odbúrala dôkaz, pre konanie o náhradu nemajetkovej ujmy. Má za to, že odkaz žalovaného v 3. rade na ustanovenie § 88a ods. 3 stavebného zákona bol predčasný a zavádzajúci a to využil žalovaný v 1. rade, ktorý nepostupoval podľa stavebného zákona.

10. K odvolacej replike žalobcu podal žalovaný v 1. rade odvolaciu dupliku, v ktorej uviedol, že zotrváva na svojom predchádzajúcom vyjadrení a tvrdenia žalobcu o zaujatosti starostu Obce Hažlín odmieta.

11. K odvolacej replike žalobcu podal žalovaný v 3. rade odvolaciu dupliku, v ktorej uviedol, že na svojich predchádzajúcich vyjadreniach uskutočnených v tomto konaní v plnom rozsahu trvá a má za to, že námietky žalobcu nemajú svoje opodstatnenie ani oporu v zákone. Nemá žiadne námietky proti napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie a plne sa stotožňuje s jeho výrokom aj s jeho odôvodnením. Na základe uvedených skutočností žalovaný v 3. rade navrhol, aby odvolací súd vydal vo veci rozsudok, ktorým rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdzuje.

12. K odvolacím duplikám žalovaných v 1. a 3. rade sa písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že vyjadrenie starostu k veci je účelové a vedome zavádzajúce, keďže matka stavebníčky je starostova sesternica a otec stavebníčky je bratranec so starostovým otcom a práve tento fakt zapríčinil, že vec zhodnotil v rozpore so zákonom. Skutkový stav podľa obsahu listu žalovaného v 3. rade usvedčuje

žalovaného v 3. rade z klamaní a zavádzania súdu, preto žiada, aby prednosta žalovaného v 3. rade zmenil tvrdenia p. H. a p. O., nakoľko sú nehodné postavenia zamestnanca žalovaného v 3. rade.

13. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalobcom a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť.

14. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

15. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

16. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie dostatočným, jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Podrobným spôsobom objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil. V nadväznosti na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné opakovať, resp. dopĺňať rozhodnutie súdu prvej inštancie. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza:

17. Z obsahu spisu má odvolací súd preukázané, že podaniu žaloby predchádzali postavenie oplatenia susedou žalobcu a údajne tým spôsobený zásah susedy žalobcu do vlastníckeho práva žalobcu, keďže oplatenie bolo údajne posunuté do pozemku žalobcu. Vzhľadom na to, že žalobcom opisovaný stav vznikol pred viac ako desaťročím a žalobca v dôsledku plynutia času zrejme nadobudol pocit, že sa nevie domôcť právnej ochrany, podal predmetnú žalobu, ktorou sa domáha náhrady nemajetkovej ujmy voči subjektom, ktoré podľa neho majú podiel na tomto pre neho nezávideniahodnom stave.

18. V tejto súvislosti odvolací súd podotýka, že pokiaľ žalobca žalobou uplatňovaný nárok odvodzoval od nesprávneho úradného postupu žalovaného v 1. rade, jeho postup ako nesprávny kvalifikovať nemožno, a to z dôvodu, že svojím rozhodnutím konanie prerušil a odkázal žalobcu na podanie žaloby na súd, čo je v súlade s ustanovením § 88a ods. 3 stavebného zákona.

19. Pokiaľ žalobca poukazoval na postup tej istej zákonnej sudkyne v konaní vedenom pod sp. zn. 2C/21/2019, odvolací súd konštatuje, že v danej veci bol žalobca neúspešný výhradne preto, že žalovaný v 2. rade nemal procesnú subjektivitu, žalovaní v 1. a 3. rade neboli aktívne legitimovaní a vo vzťahu k

žalovanému vo 4. rade dôvodnosť svojho nároku nepreukázal. Teda, aj keby bol vyhotovený žalobcom navrhovaný znalecký posudok v inom konaní, s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou by súd v tomto konaní nebol dospel k inému záveru, k akému dospel, pretože žalobca podal žalobu voči žalovaným, voči ktorým je nemal podať (žalovaní v 1., 2. a 3. rade) a neprezentoval tvrdenia a nepredložil dôkazy, na základe ktorých by mu bolo možné priznať ním požadovanú sumu (voči žalovanému vo 4. rade).

20. Čo sa týka argumentu žalobcu, že výsledok stavebného konania bol ovplyvnený skutočnosťou, že starosta má rodinné väzby so stavebníčkou, odvolací súd zdôrazňuje, že to, že starosta nepostupoval podľa predstáv a prianí žalobcu, neznamená, že bol, resp. aj v súčasnosti je zaujatý.

21. Správnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. zodpovedajú aj súvisiace výroky o trovách konania.

22. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd odvolanie žalobcu za nedôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, ods. 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP a ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovaným v priebehu odvolacieho konania žiadne preukázateľné trovy nevznikli, preto odvolací súd nárok na ich náhradu sporovým stranám nepriznal.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).